

Arrest

nr. 70 035 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juli 1989 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 27 januari 2000 diende verzoeker een aanvraag tot regularisatie in op grond van de wet van 22 december 1999. Deze aanvraag werd verworpen.

Op 28 januari 2002 werd aan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Verzoeker diende hiertegen een beroep in bij de Raad van State. Het beroep werd op 8 oktober 2002 verworpen bij arrest nr. 111.090.

Op 23 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 18 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bij huidige beroep eerste bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een attest van nationaliteit dd. 21.06.2001, echter betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Na 9 jaar heeft betrokkene nog steeds geen identiteitsdocument voorgelegd.”

Op 18 mei 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is thans de bij huidige beroep tweede bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. Geen paspoort.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werpt ambtshalve de exceptie van gebrek van belang op in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 mei 2011.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van hem op 26 juli 1989 en 28 januari 2002 ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat het bevel van 26 juli 1989 werd aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door verzoeker. Het bevel van 28 januari 2002 werd weliswaar aangevochten bij de Raad van State, maar de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werd door de Raad van State op 8 oktober 2002 verworpen, bij arrest nr. 111.090. De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 juli 1989 en 28 januari 2002 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 mei 2011 (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 mei 2011 is niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst naar de actualisatie van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf waarbij duidelijk een paspoort was gevoegd. Hij is dan ook van oordeel dat zijn beslissing ten onrechte onontvankelijk wordt verklaard.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de identiteitskaart. Tevens wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat het gevoegde bewijs van nationaliteit niet aanvaard wordt als identiteitsdocument. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker het niet eens is met deze motivering en de juistheid van de motieven betwist, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de correcte toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij schrijven gedateerd op 23 oktober 2009 een aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Bij dit schrijven was geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gevoegd. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Evenmin wordt door verzoeker betwist dat het gevoegde nationaliteitsbewijs geen identiteitsdocument uitmaakt.

Verzoeker stelt dat hij bij de actualisatie van zijn aanvraag een paspoort heeft bijgevoegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens dat verzoeker een actualisatie van zijn oorspronkelijke aanvraag heeft ingediend. Verzoeker brengt hier ook niet het minste bewijs van bij

zodat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Wel is in het administratief dossier een fax van de advocaat van verzoeker van 8 juni 2011 terug te vinden waarbij een kopie van het paspoort van verzoeker gevoegd werd, doch dit werd zoals de verwerende partij aangeeft pas na de bestreden beslissing aan de verwerende partij ter kennis gebracht. Voor het beoordelen van de wettigheid van de bestreden beslissing dient de Raad zich echter te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling en kan hij alleen rekening houden met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Bijgevolg kan de Raad geen rekening houden met het paspoort zoals naderhand overgemaakt aan de verwerende partij, noch met de kopie van het paspoort dat verzoeker op heden toevoegt aan zijn verzoekschrift. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij een verkeerde beoordeling van de voorhanden zijnde gegevens heeft gemaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de verwerende partij hem bijkomende vragen had moeten stellen nu hij had aangekruist dat zijn paspoort gevoegd was en aldus lijkt aan te geven dat de hoorplicht is geschonden, kan verzoeker niet worden gevolgd. De hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, houdt als beginsel in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). *In casu* vraagt verzoeker dat hem een voordeel wordt toegekend, met name de regularisatie van zijn verblijfssituatie. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. Verzoekers beschouwingen dat in sommige dossiers bijkomende vragen worden gesteld, zijn vaag en ongestaafd en kunnen hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het is aan verzoeker om zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor zijn eigen handelen en nalatigheden en kan zijn verantwoordelijkheid niet doorschuiven naar de verwerende partij. Aan de verwerende partij kan geen machtsmisbruik worden verweten.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU